

Jméno po medvědovi

Ahoj, já jsem Míša. **Míša Suková**. Kdybych byla kluk, jmenovala bych se **Míša Suk**.

Jméno mám po mámině plyšovém medvědovi. To je, co? On byl taky Míša. Měl hnědé tlapy a žluté břicho. Uměl bručet. Brum! Brum! Když byla máma malá, měla ho moc ráda.

Dneska neví, kam se poděl. Na půdě jsme ho nenašli. Ani ve sklepě nebyl. Dokonce ani na chatě u babičky. Ale hlavní prý je, že jsem se mámě neztratila já.

Škola

Do školy jsem se těšila. Chodím do první A. Mám kamarádku Ninu. Sedíme spolu v lavici. Za námi sedí Vládík a Teo. To jsou taky kamarádi. Řekla jsem jim o mámině ztraceném medvědovi.

„Není ten medvěd v **kabinetě** pana učitele Váchy?“ napadlo jednou Vládíka.

„Co by tam dělal?“ zaťukal si Teo na čelo.

„Možná tam jen tak sedí a kouká,“ přemýšlela Nina.

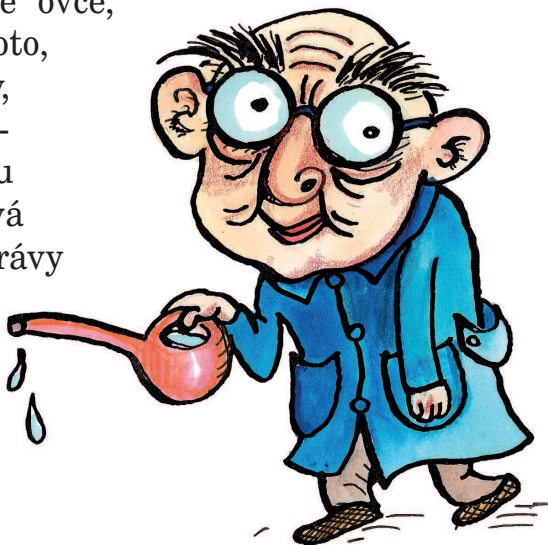
Musela jsem uznat, že na tom něco je. Vždyť maminka kdysi chodila do stejné školy jako já.

Pan učitel

Pan učitel Vácha už je **starý**. Prý je **starší** než naše škola. Ze všech učitelů je určitě **nejstarší**. V první třídě neučí. Ale my ho známe. Když zrovna nevyučuje, chodí po chod-

bách a zalévá kytky. Krmí rybičky v akváriu. Na školní zahradě se stará o dvě ovce, kozu a oslíka. Prý proto, aby dnešní děti viděly, jak tahle zvířata vypadají naživo. Já náhodou vím i to, jak vypadá živá kráva. U babičky se krávy pasou na louce. Tam jich je!

Bojová porada

O velké přestávce jsme měli poradu. Já, Nina a kluci. „Kdy se půjdeme podívat do kabinetu?“ zeptal se Teo. „Pátáci říkali, že tam jsou různá vycpaná zvířata.“ „I vycpaný medvěd?“ vyjekla jsem. „A má hnědé tlapy a žluté břicho?“ „Nevím. To musíme právě zjistit,“ zatvářil se Teo tajemně. „V **muzeu** mají dokonce žirafu. Já ji viděl,“ pochlubil se Vládík. „Žirafu? A žijou?“ divila se Nina.